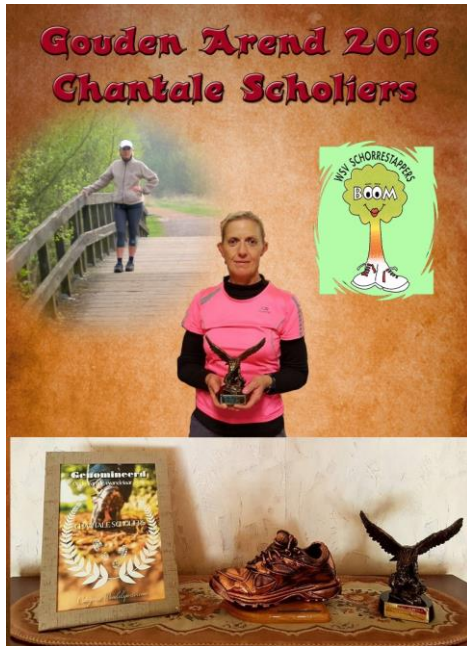

Chantale (51) wandelt 'dubbele Dodentocht':

"Je moet proberen door te bijten"

(Tekst: Ben Conaerts)

Voor een veertigtal diehards is één Dodentocht stappen niet genoeg. Omdat het wandelevenement aan zijn vijftigste editie toe is, leggen zij de komende dagen twee keer 100 kilometer af. Een van hen is Chantale Scholiers (51), een Terhaagse die al jarenlang lid is van de Boomse wandelclub Schorrestappers. "Dit wordt fysiek het zwaarste wat ik al heb gedaan. Maar een mens kan veel als het hoofd meewil." Donderdagavond om 21 uur vertrekt Chantal met een kleine veertig andere fervente wandelaars aan wat zij haar 'dubbele Dodentocht' noemt. Ze wandelt het parcours van de Dodentocht in omgekeerde richting, om vrijdagmiddag om 17 uur aan te komen in Bornem. Daarna wachten haar amper vier uurtjes rust, alvorens ze om 21 uur met 13.000 anderen van start gaat met de officiële Dodentocht. Een fysiek huzarenstukje waarvan zelfs een ervaren stapper als Chantal niet weet wat ze mag verwachten.

Bebloede voeten

"Ik probeer ieder jaar wel een tiental tochten te stappen van minstens 100 kilometer. Ik heb ook al vijf keer deelgenomen aan Paris-Tubize, waarbij je 300 kilometer stapt op vier dagen. Ik heb nooit problemen gehad om uit te lopen. Maar zo'n 'dubbele Dodentocht', dat is nieuw voor mij. Ik ga echt mijn grenzen aftasten. Vooral het idee dat je amper vier uurtjes rust hebt, zet me aan het denken. Ik ga proberen een tweetal uurtjes te slapen. Als dat lukt, zou ik al tevreden zijn. Want je moet jezelf nog wassen, eten, propere kleren aandoen... Het wordt zeker niet simpel."

Chantale herinnert zich haar eerste Dodentocht nog levendig. Afgezien heeft ze. "Mijn voeten hingen vol bloed. Ik heb gezegd: dit doe ik nooit meer. Ik ben dan drie maand gestopt met wandelen. Maar het is zoals met roken: als je dan toch herbegint, dan doe je het eens zo fanatiek. Het is begonnen als een hobby, maar nu is het echt een verslaving. Ik wandel intussen al 22 jaar en gemiddeld doe ik 50 kilometer per week. Al heb ik het de afgelopen dagen wel bewust wat rustiger gedaan. En na de Dodentocht geef ik mezelf drie dagen om te recupereren."

Meezingen met de muziek

"Soms denk ik dat ik graag afzie", lacht Chantale. "Het belangrijkste tijdens zulke wandeltochten is eigenlijk het mentale. Een mens kan veel als het hoofd meewil. Als je een pijntje voelt, moet je niet onmiddellijk aan stoppen denken. Je moet proberen door te bijten. Op dat vlak zit het bij mij wel goed. Iedereen gaat er blind vanuit dat ik dit ga kunnen. Ik zou het haast 'affrontelijk' vinden als ik dan toch zou moeten opgeven. Maar de Schorrestappers, de wandelclub waar ik lid van ben, rijden mee met de volgwagen en zullen me wel door de moeilijke momenten heen loodsen." Het moeilijkste voor mij is iedere keer de nacht. Dan steek ik mijn oortjes in en zet ik mijn muziek op. Dat heb ik nodig. Soms zing of beweeg ik zelfs mee. Dat is mijn manier om het donker te overleven. Ik zal heel fier zijn op mezelf als ik zaterdag na 200 kilometer stappen weer in Bornem aankom. Zo'n 'dubbele Dodentocht', dat is iets wat je misschien maar één keer kan meemaken. En ik ben van het principe: als je het graag doet en je gezondheid laat het toe, moet je niet twifelen. Ik kijk er naar uit om te kunnen starten. Van mij mag het nu al donderdag zijn."